

FOTÁ~K - 41

ĀĀEtrtek, 17 ĀĀervenec 2014

Pravdou je, ĀĀe malé dĀĀti postrádají pud sebezáchovy (minimálnĀĀ tedy alespoĀĀ ĀĀEenĀĀk) a proto, pakliĀĀe rodiĀĀ na chvíli poleví ve své ostráĀĀitosti, nikým nehlídané dĀĀ si napĀĀíklad prosekne hlavu násadou od krumpáĀĀe, vypije lahviĀĀku s kyselinou, která se nám všem jistĀĀ bĀĀĀnĀĀ válí doma po stolech ĀĀi na noĀĀních stolcích, anebo si odĀĀízne to jeho malé chodidýlko pilkou na ĀĀelezo.

Tato zranĀĀní bývají vĀĀtšinou fatální, avšak existují i lehĀĀí zranĀĀní, která bývají ĀĀastĀĀjší zasmát. Není totiĀĀ nic vtípnĀĀjšího, neĀĀĀ dĀĀ leĀĀíci v bezvĀĀdomí v tratolišti krve poté, co spadlo z postýlky stolu a kolem krouĀĀící hysteriĀĀí rodiĀĀe, kteĀĀmí lomí rukama nevĀĀda, co dĀĀlat, zalykají se pláĀĀem a vzájemnĀĀ se dohání vĀĀ. ĀĀEenĀĀk absolvoval jiĀĀ tolik zranĀĀní, ĀĀe nezbyvá neĀĀĀ brát to tak nĀĀjak s humorem.

Kdyby mĀĀ nĀĀjaký dobrák naprášil na sociálce, která by následnĀĀ na tento popud poslala kontrolu, asi by bylo zle. ĀĀEenĀĀk je od hlavy k patĀĀ plný rĀĀzných modĀĀmín, podlitin, škrábancĀĀ a jiných známek zranĀĀní. Kontrolor by jistĀĀ zhrozil, naĀĀeĀĀ bych byl hnán k soudu za násilí na svĀĀĀenĀĀ osobĀĀ. Povaha a intenzita veškerých ĀĀEeĀĀko zranĀĀní by vedla k tomu, ĀĀe bych byl oznaĀĀen za nejhoršího rodiĀĀe ve vesmíru, ĀĀEenĀĀk by mi byl odebrán spolu s mými osobními vĀĀcmi a já bych byl pravomocnĀĀ zbiĀĀován a o víkendech lámán v kole na námĀĀstí. To vše by bylo však jeden kolosální a do nebe volající justiční omyl, jelikoĀĀ já bych ruku na své dĀĀ nevtáhl. Jsem holubiĀĀí povahy. Navíc ĀĀEenĀĀk nepochopil podstatu tĀĀlesných trestĀĀ, tedy nemá cenu ho bít. KdyĀĀ ho plácnu pĀĀmes ruku s tím, je "fuj" popĀĀípadĀĀ "eee" nedej boĀĀĀe, pokud to ještĀĀ zvýrazním slovem "nesmíš", akorát se tomu zasmĀĀje a zatleská a zdrhne. Pak to udĀĀlá znovu a znovu se po tĀĀlesném trestu zasmĀĀje. On se totiĀĀ vysmívá mnĀĀ, jako rodiĀĀi. Je to do oĀĀí bijící výsmĀĀch mé autoritĀĀ a mému stylu vedení. Je to malej nevĀĀník a neĀĀád.

Soudnému ĀĀlovĀĀku musí být jasné, ĀĀe veškerá zranĀĀní si ĀĀEenĀĀk pĀĀivodil sám svým zhýralým a rabiátským zpĀĀsobem ĀĀivota. Já razím teorii, kterou jsem uĀĀĀ dĀĀmíve zmiĀĀoval, ĀĀe je tĀĀeba jeho zranĀĀní ututlat pĀĀed Natašou jen jde. Je to podle mĀĀ správný smĀĀr výchovy a tímto stylem to dotáhnu hodnĀĀ daleko. TĀĀch zranĀĀní není totiĀĀ málo.

NejĀĀastĀĀjší ĀĀEeĀĀkovo bebĀĀko je poranĀĀní hlavy. Boule a rĀĀzné odĀĀrky a monokly jsou jeho poznávacím známkou. ZpĀĀsob, jakým získává tyto své šrámy, je velmi jednoduchý a zvládne to kaĀĀdý. ĀĀEenĀĀk je totiĀĀ velmi ĀĀivĀ dĀĀ jeho ĀĀĀ bystrost se ještĀĀ tak úplnĀĀ neprodrala na povrch (s Natašou vĀĀĀmĀ, ĀĀe jednoho dne se u ĀĀEeĀĀ bystrost dostaví), proto tráví své volné chvíle tím, ĀĀe bezcĀĀnĀĀ pobíhá po pokoji a mává ruĀĀiĀĀkama. ObĀĀas si zavýská, aby dal okolí vĀĀdĀĀt, ĀĀe tomu tady celĀĀmu velí. Jakmile se nabaĀĀí pobíhání, postaví se doprostĀĀm místnosti, ukĀĀĀe nĀĀĀmĀekne "hmm", naĀĀeĀĀ se rozebĀĀhne a vší silou narazí do zdi. Je otázkou, co tím sleduje. Je moĀĀné, ĀĀe s Natašou nechápeme souvislosti jeho narĀĀĀení hlavou do zdi a uniká nám kontext. Výsledek je však vĀĀdy boule a nebo monokly. V tomto pĀĀípadĀĀ se zĀĀíkám jakékoliv odpověĀĀdnosti, jelikoĀĀ nikdo mnĀĀ nemĀĀĀe dávat ĀĀe mi dĀĀ rádo nabíhá do zdi. Já ho to neuĀĀil.

Další kategorií zranĀĀní jsou pády. ĀĀEenĀĀk padá z malé výšky, takĀĀe se mu vĀĀtšinou nic nestává. Horší jsou mé pády. BuĀĀto, ĀĀe spadnu, kdyĀĀ ho mám v náruĀĀi a nebo spadnu pĀĀímo na nĀĀj, kdyĀĀ je on na zemi. To je ale opĀĀt jeho vina. Zdravý muĀĀĀ v produktivním vĀĀku, plný síly, by sám od sebe neupadnul. Já ale nic takového nejsem. Já jsem podlomený nevyspalý muĀĀĀ za ženit, jehoĀĀ budoucnost je smutná. PrávĀĀ proto nárazovĀĀ upadávám. MĀĀĀe se to stát kdykoliv. VĀĀtšinou ale upadnu, kdyĀĀ nesu ĀĀEeĀĀka, jelikoĀĀ jeho váha naruší mou kĀĀmehkou rovnováhu. ĀĀEenĀĀk taktĀĀĀi po bytĀĀ rĀĀzné nášlapné pasti z kostiĀĀek, hraĀĀek a z nablýtlou ĀĀiĀĀek, které mi v plynulé chĀĀzi pĀĀíliš nepomáhají, a tedy pád je nasnadĀĀ.

ĀĀEeĀĀkova bebĀĀka a sebevraĀĀedné pokusy mnohdy narušují hezké a pĀĀíjemné chvíle. Onehdá jsem po nároĀĀném mytí oken ĀĀehliil prádlo a se zaujetím sledoval televizi (tuším, ĀĀe jsem se díval na Sama doma). Byla to taková moje chlupatá chvíle a já si ji uĀĀíval. Po oĀĀku jsem obĀĀas sledoval ĀĀEeĀĀka, jak s rukama za zády obchází pokoj a tvĀĀmí se dĀĀsnĀĀ dĀĀleĀĀitĀĀ. Vzal ze zemĀĀ botu, vymotal z ní tkaniĀĀku a s touto mlátil Pana Pandu. Vypadalo to neškodnĀĀ, proto jsem nadále ĀĀehliil a pobrukoval si štĀĀstím a slastí. Zrovna mĀĀ v televizi zaujalo interview s hostem, který hovoĀĀil na téma ĀĀĀenské hygieny, kdyĀĀ tu mi pĀĀmes zorné pole prošla potácející se a sípající malá postava. To jsem pĀĀestal sledovat pána mávajícího nad hlavou novým druhem vĀĀky a soustĀĀdil se na malou postavu. Malá postava sípala ĀĀím dál tím více a zaĀĀala modrat v obliĀĀejí. Ten malej blbec se tou tkaniĀĀkou totiĀĀ zaĀĀal škrá. KdyĀĀ jsem mu tkaniĀĀku zabavil, tak zaĀĀal ĀĀmĀt a na truc opĀĀt nabíhal do zdi. Nataša vypije dennĀĀ tak tĀĀĀĀje. ProĀĀ to píšu? ProtoĀĀe pĀĀítom po bytĀĀ namátkovĀĀ pokládá plné, poloplné ĀĀi prázdné hrníĀĀky. A to je pak voda na ĀĀEeĀĀkĀĀ mlyn. Kdykoliv zmerĀĀí hrníĀĀek, chvĀĀá k nĀĀmu a pĀĀmĀvrátí ho na sebe. Je to oĀĀividnĀĀ dĀĀsnĀĀ prdel lít ĀĀĀj. VĀĀtšinou potom mu ještĀĀ ten hrníĀĀek spadne na hlavu, a to je pak spokojenĀĀ a jde zase tĀĀeba nabíhat do zdi. Jsem zVĀĀdav, jak bude spokojen, aĀĀ ten ĀĀĀj bude vaĀĀíci. Já abych se za ním ubĀĀhal a hlídal ho. NejvĀĀtší klid mám, kdyĀĀ ho šoupnu do ohrádky. To se pak ale nesmí dozvĀĀdĀĀt Nataša, jelikoĀĀ podle ní a dalších odborníků na dĀĀti (podle mĀĀ, pokud se nĀĀkdo prohlásí za odborníka na dĀĀti, je tento podezĀĀel mĀĀl by být v hledáĀĀku policie), dĀĀ v ohrádce strádá a nerozvíjí se. Já s tím názorem nesouhlasím, jelikoĀĀ ĀĀEenĀĀk se chová v kleci úplnĀĀ stejnĀĀ, jako kdyĀĀ v ní není. ProstĀĀ chodí do koleĀĀka, obĀĀas pozoruje strop, a kdyĀĀ projdu kolem, tak nadává a hrozí pĀĀstiĀĀkou. Naopak já v tom vidím pouze pozitiva. V kleci se totiĀĀ nemĀĀĀe zranit. Tento mĀĀj postĀĀmĀ

však poslední dobou není tak úplně pravda. Když si do klece občas propašuje různé medvědy. Onehdá, když byl někde v kleci nějak podezřelý, zavolal jsem na něj, abych se ubezpečil, že nezemře rozvíjením. Následně klec zavržala a na mě vykoukla hlava se zaraženými pastelkami v uších. Kristova noha. Tak je hluchej. Vyndal jsem mu pastelky z uší (fakt nevím, jak se do ohrádky dostaly) a hulákal jsem na to dítě, jestli mě slyší. Děťkovi bylo moje hulákání ukradený a ukazoval na vypínač, že chce rozsvěcet světlo. Dokud se nečlení hluchej, žádný světlo se rozsvěcovat nebude. Naštěstí záhy někdo zazvonil a děťk se dral ke dveřem domně, že přišla máma z práce (jakmile přijde Nataša, tak děťka nezajímám. Je to nevďák a potáhne na internát). Do výřtu bych také rád přišel děťkovi havárii s kočárkem. Když jsme venku na kočárkem, tak po chvíli začne vát, že v kočárku už být nechce a chce se aktivně zapojit do dění v okolí venku. Jeho aktivní zapojení spočívá v tom, že chvíli chodí do kolečka, načež začne jíst kytky nebo vajgly a pak chce jít zpátky do kočárku. V rámci aktivního rodičovství jsem vymyslel, že ho lze zabavit, když tlačí kočárek. To si přitom užitečný a nepostradatelný. Navíc to je docela vtipný, jelikož děťka jako otrok. Stačí ho postavit před kočárek. To zapře za madla, nadechne se a tlačí jak barevně. Nic ho nezastaví. Pro své pobavení mu sem tam kočárek lehce zabrzdím, aby to měl ticho. Děťk pak funí, je zpoceněj a rudej jako malej vepřič, ale maká dál. Občas ho využívám jako neznámého rikánu, když jdeme z nákupu. To mu pak naložím na kočárek celý nákup, ať se chlapeček přimádně naděje. Jemu to je jedno a požádá děťka jako káča. Kdyby existovalo takový kolečko, ve kterém bych tlačil kočárek, ve větším provedení, aby v něm mohl děťk celý den tlačít kočárek, mohl by nám vyrábět el. Nevýhodou je, že neumí zatačet. Jede požádá rovně. Proto se jednou přimodilo to, že jsem se lehce zapomněl, a s celým kočárkem i nákupem do přikopu. To pak bylo beběček. Kočárek i s nákupem jsem vrátil zpět na cestu, děťka pofoukal bolístky a už zase mohl jít tlačít.

Seznam děťkových zranění a nehod by patrně nebral konce a na všechny si vzpomenout nelze. Ať už vezme dřevěné kladívko a mlátí se s ním do břícha a nebo dřívá hustoprášný saltička z postele na zem na hlavu, stále nemá dost a rád si přimávná. Áčká se, že děti jsou gumové a mě nezbyvá, než souhlasit. Když spadnu například z postele toho aféra na celý týden, všechno mě bolí, sleduju si puls každou hodinu a jsem esvěděn, že bych vnitřně krvácel. Děti to mají holt hozený jinak. DOMINIK LANDSMAN <http://fotruf-denik.blog.cz/> (pokračování co nejdříve)